

Gömöri Géza Második Feleségével

Itt a második feleségemmel, Hirschkovits Ágnessel vagyok lefotózva, valamikor az 1980-as évek elején. A Scheiber Sándor hozott minket össze, és ő volt, aki később össze is adott minket. Az esküvő 1983-ban volt. Nem voltunk sokan, talán tízen, ha összejöttünk. A barátaim voltak ott főleg. Zsinagógai esküvő volt, de én nyugdíjas voltam már akkor, ki is léptem addigra a pártból. Ágnes Budapesten, a Visegrádi utcában lakott a szüleivel, egyedüli gyerekként. A Hollán utcai zsidó elemi iskolába járt négy évig. A második világháború alatt a Vadász utcai védett házban volt, ami svájci irányítás alatt állt, de nagy szerencséjével menekült meg onnan. Kivitték már őket a Dunához [lásd: a zsidók Dunába lövése], de az Üvegház tulajdonosa értesítette a svájci nagykövetet, aki

visszavitte őket. [1944. december 31-én egy nyilas különítmény behatolt a házba, több embert a helyszínen agyonlőtt, a többit a Duna-partra irányította, és csak a ház tulajdonosának, az üvegkereskedő Weiss Arthurnak a határozott fellépése mentette meg életüket. Weisset a nyilasok másnap elhurcolták, és meggyilkolták. -- A szerk.] 1945-ben, a felszabadulás után a szülei beírták őt a zsidó gimnáziumba, de végül a nyolcosztályos Ráskai Lea gimnáziumot végezte el. Az édesanyja otthon volt háztartásbeliként, hetvenhat éves korában halt meg, az édesapja az Aschner Lipót gyárában, az Egyesült Izzóban volt igazgató, ő is Mauthausenben volt, átesett a hastífuszon, hatvankilenc éves korában meghalt, szívinfarktust kapott. Együtt éltek a nagynénjükkel. A második világháború után előlről kellett kezdeniük az életet. Kevesen maradtak meg a családból, és közülük is többen kimentek Izraelbe. Először a 'Néphadsereg' című újság szerkesztőségében dolgozott a feleségem, aztán a Magyar Rádiónál volt titkárnő, gépíró, a levelezési osztályon előadó, 1958-tól pedig a Magyar Televíziónál dolgozott az archívumban, a filmeket nézte meg, snittelte fel. Az első huszonöt alkalmazott között volt, onnan ment nyugdíjba Ágnessel vallásosabb életet éltünk, mint az első feleségemmel. A Jom Kipur például a feleségem végig tartja, egész nap böjtöl, és többnyire délelőtt templomba is megyünk. Ünnepek előtt pedig kijárunk a temetőbe. Neki is ott vannak a rokonai, apja, anyja, meglátogatjuk őket. Azelőtt én nem jártam templomba, minden évben csak a megemlékezésekkor mentem el. Abban az időben tilos volt egy vezetőnek. Aztán ahogy megesküdtünk, attól kezdve jártam. Akkor már nem volt probléma, már nyugdíjban voltam.